

verer ordentlig dagpasning, og der er sågar også amter, der har et ordentligt sundhedsvæsen. De eksisterer. Men der er selvfølgelig også steder, hvor der kan findes de historier, vi alle bliver kede af.

Men at tro, at vi bare ved at strø om os med yderligere bevillinger får klaret de problemer, tror jeg er en fejltagelse, for det er ikke nødvendigvis bare penge, der er brug for. Det kunne i høj grad også være, at den offentlige sektor var præget af kapacitetsproblemer, lige så vel som den private sektor er det.

Det er muligt, at der er brug for flere hjemmehjælpere, men så skal de uddannes. Det er muligt, at der er brug for flere pædagoger; det tager lidt tid at uddanne en pædagog. Det er muligt, at der er brug for flere sygeplejersker. Det tager også tid at uddanne en sygeplejerske, og det tager i hvert fald lang tid at uddanne en læge. Så selv om vi øger bevillingerne, hvis det var det, der var tilfældet, så er det ikke sikkert, vi fik mere ud af det for de penge.

Dermed er det så altafgørende i dansk økonomi i øjeblikket og herunder også i styringen af den offentlige sektor og forbruget i den offentlige sektor, at vi kommer ned i gear, sådan at kapaciteten bliver til rådighed, så det rent faktisk kan betyde, at der kommer bedre service for borgerne.

Der er også blandt ændringsforslagene spændende ideer på miljøområdet, og der er selvfølgelig også ændringsforslag, som vi har meget lidt sympati for. Det gælder f.eks. forslagene om, ja, det er vel næsten en konkurrence mellem Fremskridtspartiet og Dansk Folkeparti om, hvem der kan spare mest på ulandsrammen. Jeg synes, det har været et godt grundlag for at diskutere finanslov også i det her år, at der i Folketinget er et meget stort og solidt flertal for, at ulandsrammen skal holde, et flertal, som rækker ind til de borgerlige midterpartier og helt ud til Enhedslisten. Det flertal er solidt, og derfor er det rart at kunne konstatere, at den type forslag ingen parlamentariske muligheder har under nogen forhold.

Det er heller ikke særlig sympatisk at se ændringsforslagene, der vil skære i den almennyttige boligsektor, der jo netop har beboere, der er afhængige af, at den eksisterer, og at den kan finansieres.

Der er også ikke nærmere angivne besparelser på Arbejdsministeriets område, besparelser, som efter formuleringen skal stoppe ledighedsfabrikkerne, eller hvad det er, de kalder det.

Der er forslag om at spare på de ordinære børnetilskud. Det er i øvrigt stillet af et parti, der vil gøre sig til talsmand for at ville værne om de små, og så foreslår man, at de ordinære børnetilskud beskæres. Interessant! Og så er der børnefamilieydelsen, som også er nævnt som et besparelsesobjekt, hvor man klart vil gå ud og trække penge ud af ganske normale familier med børn.

Jo, der er ingredienser i ændringsforslagene, som giver de signaler, som partierne jo står for.

For os i Socialdemokratiet må jeg afslutningsvis sige i dagens debat her, at vi får den finanslov, som rækker fremad, som håndterer de aktuelle problemer, vi har i dansk økonomi, som indeholder en skattereform, der fordelingspolitisk var fornuftig, og som sikrer en lavere realvækst, men dog en realvækst i kommunerne. Vi har taget de skridt, der er nødvendige for at gøre dansk økonomi sikker i et farvand, der kan være uroligt i den internationale økonomi, også mere, end vi bryder os om. Vi er ganske sikre på, at vi fortsat kan fremvise et land, hvor indkomst og muligheder og tryghed stadig væk ikke vil kunne findes magen til andre steder på kloden.

Thor Pedersen (V):

I Venstres oplæg til finansloven for 1999 »Velfærd og valgfrihed«, som vi fremlagde i september, gjorde vi det klart fra start, at der var væsentlige områder, hvor vi ikke har mulighed for at hjælpe regeringen med at rette op på efter Venstres mening forkerte og skadelige beslutninger.

Vi har i Venstre ikke lod eller del i de grønne afgifter, og vi har heller ikke lod eller del i pinsepakken. Her har regeringen pantsat sin handlefrihed til gammelkommunisterne i Enhedslisten. Fra det parti vil regeringen altid kunne få støtte, når det drejer sig om at genere bilejere, boligejere, pensionsopparere og det samlede danske erhvervsliv. Den problemstilling kan alene løses af de danske vælgere, der har ansvaret for Folketingets sammensætning.

Vores forslag til forbedringer er derfor udvalgt på områder, hvor regeringen ikke er låst fast til Enhedslisten eller SF, og her må jeg sige, at vi i Venstre er rimelig tilfredse med det, vi har opnået sammen med Kristeligt Folkeparti, CD og Det Konservative Folkeparti.

Aftalerne omkring finansloven løser ikke dansk økonomis problemer, men de retter op på nogle af skaderne frem til næste valg. Vi har